

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΛΟΥΚΑ

(Εβρ. ιγ' 17-21)

Κυριακή, 17 Ιανουαρίου 2016

Το αποστολικό ανάγνωσμα της Κυριακής αυτής έχει επιλεγεί προς τιμήν του οσίου και θεοφόρου Πατρός ημών Αντωνίου του Μεγάλου, που εορτάζει σήμερα.

Είναι ένα απόσπασμα από την προς Εβραίους επιστολή, όπου ο απόστολος Παύλος δίνει οδηγίες στους πιστούς για το πώς πρέπει να συμπεριφέρονται προς τους πνευματικούς τους πατέρες και διδασκάλους. Να πείθεσθε, λέει, στους πνευματικούς σας και να υποτάσσεσθε σ' αυτούς. Διότι αγρυπνούν για τη σωτηρία των ψυχών σας, επειδή θα δώσουν λόγο στον Χριστό για τις ψυχές σας. Να τους υπακούτε, για να ενθαρρύνονται με την υπακοή σας, ώστε να επιτελούν το έργο τους αυτό με χαρά και όχι με στεναγμούς. Διότι δεν σας συμφέρει να στενοχωρούνται εξαιτίας σας οι πνευματικοί σας πατέρες, επειδή ο Θεός θα σας τιμωρήσει γι' αυτό. Να προσεύχεσθε, λοιπόν, για μας και ιδιαιτέρως για μένα, για να επανέλθω κοντά σας το συντομότερο.

Με μια πρώτη ανάγνωση προσπαθεί κανείς να κατανοήσει για ποιο λόγο η Εκκλησία μας επέλεξε αυτό το αποστολικό ανάγνωσμα για την εορτή του Μεγάλου Αντωνίου. Διότι φαίνεται ότι το ανάγνωσμα αυτό θα ταίριαζε περισσότερο σε επισκόπους και ιερείς μέσα στον κόσμο. Ο Μέγας Αντώνιος, όμως, ούτε επίσκοπος ήταν, ούτε μέσα στον κόσμο έζησε. Αυτός εγκατέλειψε τον κόσμο, το σπίτι του, την πόλη του, για να ζήσει με τον Θεό και για τον Θεό. Πούλησε ό,τι είχε, τετρακόσια μεγάλα χωράφια, και τα μοίρασε στους φτωχούς της Αλεξάνδρειας, για να πλουτίσει ο ίδιος με τους θησαυρούς του ουρανού. Το χέρι του Θεού τον πήρε απ' τον κόσμο και τον οδήγησε μακριά στην έρημο. Έγινε μοναχός, ασκητής, και αναδείχθηκε όσιος. Ποια σχέση λοιπόν έχουν τα νοήματα του αποστολικού αναγνώσματος με τον Μέγα Αντώνιο;

Ας μη φανεί παράδοξο, διότι και ο Μέγας Αντώνιος μέσα στην έρημο επιτελούσε ύψιστο ποιμαντικό έργο. Όπως λέει το αποστολικό ανάγνωσμα, αγρυπνούσε κι αυτός για τη σωτηρία των ψυχών των χριστιανών. Κι ας ήταν στην έρημο. Προσευχόταν αδιάλειπτα για τους πιστούς

που ζούσαν στον κόσμο, μέσα στους πειρασμούς, τις πολεμικές και τους διωγμούς. Κι έπειτα ο Μέγας Αντώνιος δεν ήταν πάντοτε μόνος στην έρημο. Οι αγώνες του σταδιακά γίνονταν γνωστοί, η φήμη του συνεχώς εξαπλωνόταν, και οι χριστιανοί, που μάθαιναν για τους αγώνες του εναντίον του διαβόλου, άρχισαν να τον θαυμάζουν. Έψαχναν να τον βρουν και προσέρχονταν κοντά του για να τον δουν, να διδαχθούν απ' αυτόν. Αλλά και ο Μέγας Αντώνιος, με ειδική κλήση του Θεού, δυο φορές επέστρεψε στον κόσμο, κατέβηκε στην Αλεξάνδρεια. Την πρώτη φορά για να παρηγορήσει τους χριστιανούς στα χρόνια του διωγμού που διέταξε ο αυτοκράτορας Μαξιμίνος. Και τη δεύτερη φορά για να υπερασπιστεί την Ορθοδοξία, για να στηρίξει τον Μέγα Αθανάσιο και να πολεμήσει με σθένος τον Άρειο και τους άλλους αιρετικούς. Αग्रυπνούσε, λοιπόν, για τις ψυχές των πιστών της Εκκλησίας του Χριστού. Και όπως λέει ένα τροπάριο της εορτής του, ενώ ήταν οικιστής της ερήμου στήριζε την οικουμένη με τις προσευχές του.

Πνευματική τελειότητα

Ο απόστολος Παύλος στη συνέχεια λέει ότι ο Θεός Πατήρ, που είναι ο χορηγός της ειρήνης, ανέστησε εκ νεκρών τον Κύριο Ιησού, τον μεγάλο ποιμένα των πνευματικών προβάτων. Τον ανέστησε για να εισέλθει στον ουρανό και να προσφέρει εκεί ως εξιλαστήρια θυσία το αίμα του, με το οποίο διαβεβαιώθηκε πλέον αιώνια, η διαθήκη μεταξύ Θεού και ανθρώπων. Μια διαθήκη που εξασφαλίζει τη σωτηρία των ανθρώπων. Και κατόπιν ο θείος Απόστολος εύχεται στον Θεό Πατέρα να τελειοποιήσει τους πιστούς σε κάθε αγαθό έργο, ώστε να επιτελούν το θέλημά του. Και ζητά από τον Θεό να ενεργήσει στο εσωτερικό τους το θείο θέλημα με τη μεσιτεία του Ιησού Χριστού, στον Οποίο ανήκει η δόξα στους αιώνες των αιώνων.

Αυτήν την πνευματική τελειότητα που εύχεται ο απόστολος Παύλος στους πιστούς, την έζησε σε μέγιστο βαθμό ο Μέγας Αντώνιος. Διότι όλη του η ζωή ήταν αγγελική και άγια, ήταν μία προσευχή και λατρεία στον Θεό. Τα μάτια του πλημμύριζαν από δάκρυα την ώρα που συνομιλούσε με το Θεό. Νήστευε αυστηρά, για να νικήσει τον εαυτό του και τα πάθη του. Ζούσε μέσα στην άσκηση με κακοπάθεια και σκληραγωγία και στερήσεις πολλές. Κοιμόταν ελάχιστα, στο χώμα. Κι έκανε και κάποιες χειρωνακτικές εργασίες για να μπορεί και πάλι να ελεεί τους φτωχούς. Όπως διηγείται ο βιογράφος του Μέγας Αθανάσιος, ο οποίος ήταν και πνευματικό του παιδί, ο Μέγας Αντώνιος πάλευε με τον ίδιο τον διάβολο και δεχόταν πληγές από αυτόν. Πολεμούσε κάθε επίθεση του πονηρού, κάθε σατανική πρόκληση και λογισμό. Κι έτσι έφθασε σε μεγάλα ύψη αρετής και τελειότητας. Πλημμυρισμένος με τα θεία χαρίσματα, έγινε θεόπτης, επίγειος άγγελος και ουράνιος άνθρωπος. Σε ηλικία 105 χρονών έφυγε από τον κόσμο αυτό. Και μας άφησε ως ιερή παρακαταθήκη την πνευματική τελειότητα. Και μας καλεί από τα ύψη του ουρανού να πορευθούμε κι εμείς προς τα εκεί, να ποθούμε κι εμείς την αρετή και την άσκηση, την προσευχή και την αγιότητα.